

Nyilvános hit

A hit nem mindig könnyű eset. Vannak dolgok, amiben jómagam is vonakodok véleményt nyilvánítani, vagy nyilvánosan állást foglalni. Azonban gondolom, hogy nagyon fontos időről időre egymást bátorítani, hogy ennek segítségével az Úr megerősítse a hitünket. Olyan időben élünk, amikor alapvető elvárás, hogy imáinkban az Úrban bízzunk. Csodálatos esetet szeretnék az Igéből megosztani veletek, de nem azzal a céllal, hogy elbátortalanodjatok, hanem azért hogy növekedjen a hitünk. Ez a történet bátorságot önt belém is. Mindenek előtt egy kérdés feltevésével kezdeném:

– Tényleg van bizalmunk az Úrban? Ha nehézségbe jövünk, akkor felvesszük azt imateherként, azzal az elvárással, hogy az Úr segít nekünk. Talán méltatlannak érezzük magunkat erre a kérdésre, de nézzük meg, hogy mi történt a Józsué 10. részben. Esetleg majd később is eszünkbe fog jutni.

Ebben a történetben olvassuk, hogy Izrael Józsué vezetésével Gibeon felé vonult, amikor öt király állt velük szemben. Miután az Úr segítségével menekülésre kényszerítették az ellenséget, Józsué kiadta a parancsot, hogy üldözzék tovább őket, azonban látta, hogy a megfutott sereg utoléréséhez és leveréséhez nem elég hosszú a nap. Az Úr parancsának engedelmesek akartak lenni, hogy a pogány városok lakóit megsemmisítsék, azért Józsué úgy imádkozik, amire többé nem találunk példát a Bibliában.

Józs. 10,12–14 *Akkor így szólt Józsué az Úrhoz, azon a napon, amelyen az Úr kiszolgáltatta neki az amoritákat -, Izrael szeme láttára fölkiáltott: „Nap, állj meg Gibeon fölött, s Hold, Ajalon völgye fölött!” S a Nap megállt, a Hold is megállt, amíg a nép bosszút nem állt ellenségein. De nincs-e megírva az Igazak könyvében? A Nap megállt az ég közepén, s csaknem egy egész napig halogatta lenyugtát. Se azelőtt, se azután nem volt még egy olyan nap, amelyen az Úr hallgatott volna embernek a szavára. Így harcolt az Úr Izraelért.* Csodálatos dologgal állunk szemben. Ahhoz, hogy jobban megértsük ennek az imának a jelentését, elengedhetetlen, hogy egy pillanatra megvizsgáljuk Józsué életének hátterét. Józsué Izrael népével együtt vándorolt a pusztában. Annak ellenére, hogy Káleb és az ő szívében más érzület volt, látjuk, hogy az Úr mégis megengedte, hogy ők is együtt vándoroljanak a pusztában az egész néppel. Mind azt a próbát ki kellett állniuk, amin a nép keresztülment. Elképzelhető, hogy Józsuénak ez sokszor nehézséget okozott, miért kell neki Kálebbel együtt ezt a pusztai kóborlást végig csinálniuk. Az Úr azonban megerősítette a vándorlás során, hogy őt kövesse. A pusztában átélte az Úr gondoskodását, ahogyan mannával etette, küldte a fürjeket, ahogyan vizet fakasztott a kősziklából, ahogyan találkozott velük és Mózással a hegyen. Így az Úr emberünkben hitet munkált ki, mert később nagy szüksége volt erre, amikor a népet a Jordánon átvezette.

Ezalatt a 40 évi pusztai vándorlás alatt Józsué kegyelmet kapott, hogy közelről megismerje az Urat, és ezen keresztül indíttatást kapott ilyen hatalmas gondolat véghezvitelére. Józsué egy pillanattal sem riadt vissza, hogy így imádkozzon. Amikor a harc leghevesebb volt, Józsué beszélt az Úrral, és kérte az Urat, hogy segítsen neki. Két fontos tény világlik ki az imájából:

– egyik –, amit kért,

– másik pedig, hogy hol kérte az Úrtól.

A világegyetem csodálatos harmóniáját magam elé idézve, nevezetesen hogyan működnek a különböző naprendszer, és ezen belül csak a mi naprendszerünkben hogyan mozog a Nap, a Hold és a többi bolygó, akkor elnémulok a Teremtő dicsőségétől. Azonban éppen ezen keresztül mérhetjük fel, hogy milyen hatalmas imát mondott az adott pillanatban Józsué. Szinte hihetetlen, hogy Józsué egy pillanattal sem kételkedett, hogy segítségül hívja az Urat, annak tudatában, hogy az egész naprendszer ritmusát megváltoztatja, azzal a rizikóval, hogy ennek katasztrofális következményei is lehetnek. Mind ezt csak azért, hogy ellenségei fölött győzelmet arathasson. Emberileg már a pusztai gondolatától is visszariadtam volna, hogy az Úrtól ilyen természetellenes dolgot kérjek. De be kell látnom, hogy Józsué úgy kérte az Úrtól, mintha ez egészen természetes dolog lett volna. Ő jól tudta, hogy az Úr egyedül az, aki az ember élete felett rendelkezik és az egész világegyetem engedelmeskedik neki. Egyébként mi is lenne lehetetlen az Úrnak?

Ha még azt is figyelembe vesszük, hogy ez az ima nyilvánosan szállt fel az egész nép előtt, akkor látjuk, hogy milyen meglepően erős és megingathatatlan volt Józsué hite. Azt olvassuk, hogy az ima Izrael füle hallatára hangzott el. Nap, állj meg Gibeonban! És Hold az Ajalon völgyében! Más szavakkal, Józsué mindenki előtt nyilvánosan mondta ki ezt a hihetetlen kérést. Így ezt az egész nép hallotta. Micsoda hatalmas bátorságról tesz ez tanúbizonyságot, mert Józsué számára az is fontos volt, hogy az emberek bizalma benne megmaradjon. Ebben a hadi helyzetben, ha a sátorában egyedül titokban kérte volna az Urat, hogy álljon meg a nap, akkor Józsué nem veszélyeztette volna tekintélyét a nép előtt, ha netalán az Úr nem hallgatta volna meg az imáját. De Józsué feltétel nélkül bízott az Úrban, és miután mindenki jelenlétében imádkozott, az Úr nevében megparancsolta, hogy megálljon a Nap, majd a Holdat is megállásra utasította annak érdekében, hogy az ellenséget ki tudja irtani. Valóban megtörténhetett ilyesmi? Mi történhetett volna Józsuéval, ha nem következik be, amit kért? Az egész vezetői mivolta forgott kockán. Kérdezzük meg magunkat, hogy ilyen szituációban Józsué nem tudott volna egy logikusabb utat választani? Valami mást, ami az emberi agy számára elfogadhatóbb lett volna? Mint ember, hogyan merete ezt megtenni, hogy elvárja az Úrtól a naprendszer ritmusának megváltoztatását, csak azért, hogy

az ellenségeit kiirthassa! Volt bátorsága hozzá! És mit olvasunk? A Nap megállt, a Hold nem ment tovább. Az Úr elérte a célját! Testvérek, ez nekünk hívőknek azt bizonyítja, hogy az ördög az, aki gyakran a fülünkbe súgja: – Beszélj csak, amit akarsz, úgysem történik semmi, imádkozz csak, de az Úr nem felel, kérj csak, úgyse vagy azon a helyen, hogy az Úr meghallgasson. Ily módon az ördög számtalan kérdést tesz fel, mellyel megtöri az imaerőnket.

Józsue azonban hittel mondta: Nap állj meg! És akkor ez így is történt. Jézus Krisztus egyszer azt mondta, ha csak akkora hitetek lenne, mint egy mustármag, és azt mondjátok ennek a hegynek, hogy menj el erről a helyről a másikra, akkor a hegy elmozdul, s nektek semmi sem lesz lehetetlen. Jézus Krisztus ezt ajánlotta nekünk. Testvérek, ha a nyomorúságban elkezdek imádkozni, ahogy ismerem magam, gyakran jön a kételkedés, majd azt gondolom, talán az Úr nem is így akarja. Hajlamos vagyok arra, hogy a hitemet ahhoz igazítsam, amit én emberi módon lehetségesnek tartok. Ezért történik sokszor az, hogy valamiért imádkozunk, majd el is felejtjük, hogy miért, vagy úgy gondoljuk, hogy semmi nem is történt. Milyen gyakran feladtuk, hogy tovább imádkozzunk, mert olyan sokáig várakozni kellett. Ezután, mint reménytelen dolgot leírtuk magunkban. Sok nap így működik a hitünk. Ha Józsueá nézünk, akkor szégyellem magamat. Amit Józsue az Úrral tett, azt egy kis történettel megpróbálok még világosabbá tenni.

Saját szintünkön szeretném megértetni, valójában mi történt ott. Egy sikeres akrobata nagy tömeget szórakoztatott. A legkiemelkedőbb száma a kötélánc volt, két magas épület között kifeszített kötél. Az emberek szórakoztatására egyik oldalról a másikra ment egy rúddal egyensúlyozva. Amikor a tudományán csodálkozó emberek figyelmét már magára irányította, akkor vett egy talicskát, és azzal ment át a kötél. Az emberek még izgatottabbak lettek. Amikor visszajött a talicskával, akkor betett egy virágcsokrot és krumplit, majd ezzel ment oda s vissza. A csodálkozó tömeg egészen ámulatba esett. Azután jött a próba. Ott állt fent, és megkérdezte, hogy lenne-e jelentkező feljönni és beülni a talicskába, hogy most egy emberrel mutassa be az ide-oda talicskázást. A tömeg ekkor egészen elnémult, senki sem vállalta ezt a kockázatot. Alulról nézni a színjátékot egészen más volt, mint ebben részt venni. Senki sem merte az életét az akrobata kezére bízni. Mit mutat számunkra ez az eset? A hit az, hogy megbízok, hiszek valakiben, hogy ennek a személynek a tudása olyan mértékű, hogy én szabad akaratból beszállok a talicskájába. Ez jelenti, hogy hiszek neki.

Ez az, amit Józsue ezen a napon tett. Ő ismerte az Urat. Ő rábízta az életét az Úrra. Tartsuk most magunk elé, mint tükröt Józsue tettét és ezt az eseményt, s akkor szégyelljük magunkat. Teljesen más dolog, hogy az Úr csodatetteit mások előtt elolvasom, vagy, hogy én az Úrban teljesen megbízok. Vagyis nem félek, hogy a kötélről a mélybe zuhanok, hanem úgy ahogy Józsue tette, eltökélten átadom magamat az Úr karjába. Már átéltem, hogy Ő mi mindent tud tenni. Bátran beszélhetünk az Úrral, odamehetünk hozzá minden nyomorúságunkkal. Ha Jézus Krisztusra nézünk, akkor látjuk, hogy hatalmas dolgot cselekedett. Jobbat, mint bármely akrobata. Helyettünk hordozta a bűnöket és mély próbákon áthordozott. A sikertelenség szakadékan is átvitt. Rájöttem, hogy ezért minden körülmények között bízhatok benne. Azért testvérek, nyugodtan beülhetünk az Úr talicskájába. Ő biztos kézzel áthordoz a kötélpályán. Minden szakadék felett biztosan megy át. Biztos kézzel visz az örökkévaló hazába. Így bátorítok mindenkit, annak ellenére, hogy hogyan érezzük magunkat. Megéri az Úrban bízni. Ámen.